

Nr 113.

Av herr **Månsson** i Hagaström, om pension åt förre järnvägsarbetaren *Anders Johansson Lundquist*.

Förre järnvägsarbetaren Anders Johansson Lundquist, född 1843 och således omkring 78 år gammal, mantalsskriven i Valbo församling av Gävleborgs län, nu boende i Strömsbro, har enligt egen uppgift arbetat vid Statens järnvägar från 1863 till 1882 vid byggandet av statens järnväg Stockholm—Storlien, åren 1883—1892 å norra stambanan, Bräcke—Boden-sektionen, samt sedermera mellan 1901 och 1903 samt 1906, 1907 samt 1908 på Orsa—Sveg-banans byggande.

Emellertid måste han 1892, allt enligt egen uppgift, avgå på grund sjukdom, och arbetade efter sitt tillfrisknande några år i enskild tjänst, innan han åter fästes vid statens järnvägsbyggnader.

Om hans egen uppgift stämmer, har han sålunda i omkring 33 år arbetat vid statens järnvägar. Härav har han dock endast intyg för 14 år, beroende på att hans arbetsbefäl honom veterligen icke längre finnas i livet. Men i skrivelse till kungl. järnvägsstyrelsen har han anhållit, att styrelsen ville söka kontrollera hans uppgifter genom att låta någon med sagda järnvägsbygge bekant funktionär med honom anställa förhör och avfordra honom edlig försäkran, därest förhören skulle tyda på att han har rätt.

Hos kungl. järnvägsstyrelsen har han anhållit om pension enligt kungl. kungörelsen av den 6 november 1918, men styrelsen, som innehar den med honom förda korrespondensen och säkerligen kan lämna utförligare upplysningar rörande hans arbete vid statens järnvägar, har svarat, att då han för så länge sedan lämnat sin anställning i statens tjänst, kunde någon pension ej tillerkännas honom.

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 4 saml. 39 häft. (Nr 113—114.)

Då det emellertid är bekant, att det bland den gamla stammens arbetare fanns många, som av långt driven eller falsk blygsamhet och hänsynfullhet hellre ledo nöd än de anropade det allmänna om hjälp; då vidare okunnighet om rätt till pension kan ha varit orsaken till att denna arbetare ej tidigare begärt sådan, om nu ej en långt driven blygsamhetskänsla skulle ha hindrat honom; då det icke skäligen kan antagas, att berörde arbetare skulle dikta på sig en längre tjänstgöringstid än han verkligen haft, i vilket fall det borde vara ganska lätt för järnvägsstyrelsen att genom av äldre järnvägsmän verkställt förhör påvisa att feluppgifter föreligga; och då Anders Johansson Lundquist befinner sig i den höga ålder, att det knappast kan vara tal om mer än ett par tre års pension till honom, vågar undertecknad vördsamt hemställa,

att han från och med den 1 januari 1920, eller sedan kungl. järnvägsstyrelsen avslagit hans pensionsansökan, måtte tilldelas en årlig pension av den höjd, som åtnjutes av med honom likställda pensionstagare.
Stockholm den 20 januari 1921.

Fabian Månsson.

Bilagor.

Avskrift.

Till f. järnvägsarbetaren Anders Johansson Lundquist, Strömsbro.

Genom juris kandidaten K. F. Westers advokatbyrå, Gävle, har till kungl. järnvägsstyrelsen överlämnats en ansökan av Eder om pension jämte viss utredning angående den av Eder till stöd härför åberopade tjänstetiden.

I anledning härav får kungl. styrelsen meddela, att, då av berörda utredning framgått, att Ni redan 1892 eller alltså för icke mindre än 17 år sedan slutat

Eder anställning i statens tjänst, varefter Ni arbetat i enskild tjänst, kungl. styrelsen funnit den av Eder gjorda framställningen icke till någon åtgärd för-
anleda.

Stockholm den 17 november 1919.

Kungl. Järnvägsstyrelsen.

(Stämpel.)

Granholm.

Georg Jacobi.

Rätt avskrivet intyga O. W. Lövgren i Nyborg, Christian Ericson, Funäsdalen.

Här följer en avskrift av den inlaga, som ifrågavarande Anders Johansson Lundquist i Strömsbro sände till kungl. järnvägsstyrelsen efter mottagandet av ovan omskrivna svaret från styrelsen på sin anhållan om pension.

Till Kungl. Järnvägsstyrelsen, Stockholm.

DN:r Kbr. 1095.

Sedan jag erhållit meddelande om styrelsens beslut angående min ansökan om pension enligt kungl. kungörelsen den 6 november 1918, får jag, med fullföljd av min ansökan, värdsamt vidare anföra följande.

Styrelsens beslut att avslå ansökningen synes grundat huvudsakligen på den omständighet, att jag 1892 övergått i särskild tjänst. Men så vitt man kunnat finna utgör detta enligt författningen icke i och för sig något hinder för att komma i åtnjutande av pension. Något stadgande att anställningen i statens järnvägar måste *oavbrutet* hava fortgått minst 25 år finnes mig veterligt icke såsom förutsättning för rätt till pension.

Däremot är givetvis svårigheten att efter så lång tid styrka, att jag varit anställd i statens järnvägar under föreskrivet antal år, högst betydande. Detta är också i åberopade kungl. kungörelsen förutsett genom stadganden om, att ansökningen om pension skall åtföljas av tryckt utdrag av rulle eller intyg av arbetsbefäl angående tjänstgöringstiden, samt att *därest* tjänstetiden icke kan på sådant sätt styrkas, vederbörande styrelse äger att pröva, om och i vilken mån åberopad tjänstetid må kunna läggas till grund för den sökta pensionen.

För min ansökan har jag endast kunnat förete två sådana intyg, alldenstund övriga arbetsbefäl och underbefäl mig veterligen icke längre finnas i livet. Av dessa två intyg framgå följande tjänstetider: genom förmannen Vinbergs: mellan 1883—1892 å norra stambanan, Bräcke—Boden, anställning vid dess byggande, och genom kapten Amlins intyg: 2 år mellan 1901 och 1903 samt åren 1906, 1907 och 1908 på Orsa—Sveg-banans byggande, eller tillhoppa 5 år. Alltså sammanlagt 14 år. Men dessförinnan har jag tjänstgjort från 1863—1882 vid byggandet av statens järnväg Stockholm—Storlien (Riksgränsbanan). Svårigheten för mig själv att styrka detta senare synes hart när oövervinnelig, men vågar jag

i detta avseende hemställa om kungl. styrelsens direktiv för en möjlig kontroll om mina uppgifter härom. Sålunda kunde måhända förslagsvis någon järnvägsfunktionär eller annan lämplig och betrodd person med kännedom om sagda byggnadsarbete förordnas att med mig anställa förhör om huvuddragen av min tjänstgöring, därvid säkerligen skulle kunna framkomma detaljer, som skulle skänka full tillförlitlighet åt mitt påstående, vilket jag om så tillåtes är beredd att edfästa.

I förhoppning, att kungl. styrelsen finner ifrågavarande kungl. kungörelse böra uppfattas sålunda, att pension i ett fall som det förevarande så vitt möjligt bör beviljas, får jag vördsamt avvakta kungl. styrelsens vidare åtgörande i saken.

Rätt avskrivet intygar O. W. Lövgren i Nyborg, Christian Ericson, Funäsdalen.